

E. Lichtenberg-Kokoszka

Prace wykonywane z myślą o dziecku i dla dziecka jako forma komunikacji rodziców a poczętym dzieckiem

[w:] A. Lkińska-Lachowicz, M. Wiendlocha (red.) *Arteterapia w nauce i praktyce*. Wydawnictwo Uniwersytetu Opolskiego, Cz. I. (w druku)

(...)

Można jednak wymienić wiele różnych sposobów, jakimi mogą oni towarzyszyć dziecku w jego rozwoju. Są to np.: rozmowy w myślach i na głos; pisanie listów, wierszy, bajek; wykonanie pamiętnika o rozwoju dziecka (i przebiegu ciąży); wykonywanie wszelkich rzeczy z myślą o dziecku i dla dziecka; wizualizacja dziecka, jego środowisko życia, myśli, ciała, uczuć, odczuć; wyobrażanie sobie przyszłości z dzieckiem; zapisywanie „złotych myśli” o dziecku i dla dziecka; zapisywanie „wspomnień” o przebiegu ciąży oraz rozwoju dziecka; rysowanie go (również w kontekście rodziny); śpiewanie, granie na instrumencie (również pieśni religijnych czy wyniesionych z własnego dzieciństwa); głaskanie, dotykanie, utulanie w myślach oraz fizycznie poprzez powłoki brzuszne kobiety; zabawa w „piłkę nożną” (w tym również zachęcanie do zmiany pozycji ciała mamy oraz dziecka); afirmacje (dobre myśli: Cieszę się nowym życiem we mnie, Jestem dobrą mamą, dobrym tatą); oglądanie filmów, albumów o rozwoju poczętego dziecka; obserwowanie dziecka na monitorze USG; modlitwa w intencji dziecka i rodziny¹.

(...)

Jednym ze sposobów towarzyszenia dziecku w jego rozwoju prenatalnym jest twórczość, szczególnie ta z myślą o dziecku. W zależności od możliwości, predyspozycji, talentu czy potrzeby chwili matka i ojciec mogą rysować, śpiewać, komponować, pisać. Przygotowywać własnoręcznie ubranka, zabawki czy mebelki dla dziecka. Już samo planowanie kącika czy pokoiku dla dziecka jest zadaniem pełnym emocji otwierającym rodziców na potrzeby dziecka. Powstałe w ten sposób przedmioty posiadają wymiar duchowy mieszcząc w sobie ciepłe rodzicielskie uczucia. Wszelka twórczość artystyczna kształtuje pozawerbalny sposób wyrażania uczuć dla dziecka, a cały czas spędzony na przygotowaniu „czegoś” dla dziecka jest czasem mu ofiarowanym. Rodzice bowiem wykonując jakkolwiek pracę dla dziecka i z myślą o nim ogarniają go emocjonalnym ciepłem i pozytywnymi myślami. Zastanawiają się nad jego wyglądem i wielkością. Nad tym czy przygotowane rzeczy będą w odpowiednim rozmiarze i kolorze. Jednym słowem mówiąc wpływają na duchowe zbliżenie tych najbliższych sobie fizycznie osób, a tym samym wzmacniają i ułatwiają proces kształtowania więzi prenatalnej oraz przyczyniają się do wzrostu dojrzałości społecznej rodziców.

(...)

¹ Ź. Golańska, *Interakcja matki z dzieckiem w okresie prenatalnym* [w:] *Psychosomatyczne uwarunkowania porodu naturalnego*, „Annales Academiae Medicae Silesiensis”, ŚAM, Katowice 1989, s. 65-70.